

skab, samt med Repræsentation for Statens Jordlovsudvalg som Køber og for Jordejeren som Sælger.

De smaa Husmandsbrug, de saakaldte „indeklemt Brug“, der er henvist til at drives som almindeligt Landbrug, har, saadan som Udviklingen har formet sig i de senere Aar, hvor Indførselen af Korn og Foderstoffer er standset, haft saa vanskelige økonomiske Forhold at kæmpe med, at Indehaverne af disse smaa Brug nu hører til de daarligst stillede Borgere i vort Land. Langt de fleste af disse Husmænd kan ikke ved egen Hjælp skaffe sig mere Jord, og da Spørgsmaalet om at bringe disse Ejendomme, der udgør henimod $\frac{1}{4}$ af samtlige Landbrugsejendomme i Landet, op paa en produktionsmæssig forsvarlig Størrelse, baade socialt og økonomisk, maa anses for et Samfundsspørgsmaal af meget stor og vidtrækkende Betydning, maa der gennemføres effektive Lovbestemmelser, hvorefter Spørgsmaalet kan løses indenfor en rimelig Tid. Denne Opgave kan efter min Mening ikke løses ved de af Udvalgets Formand stillede Forslag om Statens Forkøbsret til visse Ejendomme, og ej heller ved de fra anden Side i Udvalget skitserede Forslag om Tvangsafstaelse ved Ejerskifte. Tillægsjord i tilstrækkeligt Omfang kan kun fremskaffes inden for en rimelig Tid ved, at der gennemføres en Bestemmelse om, at Arealer, hvor Jord ikke kan fremskaffes paa anden Maade, kan kræves afgivet mod fuld Erstatning, naar de ansvarlige Myndigheder skønner, at det er forsvarligt for den paagældende Ejendoms Drift at fraskille Jorden, og formaalstjenligt for det lille Brug at faa mere Jord. Kan Parterne ikke enes om Købesummen, maa Overtagelsesvilkaarene fastsættes af den tidligere nævnte Kommission“.

Endelig udtaler *Chr. R. Christensen* bl. a., at han ikke kan medvirke til Gennemførelse af Ekspropriation eller ekspropriationslignende Foranstaltninger eller anden Form for Tvangsafl levering af Jord, men til enhver Tid vil modsætte sig dette. Gennemførelse af noget saadant vil ikke alene forringe Mulighederne for Forbedring af Bedrifterne, men være en Urimelighed over for den enkelte. Bevidstheden om, at en dygtig Ger ning og en Forbedring af en Ejendom paa lang Sigt kan komme Slægten til gode, er af saa stor Betydning for Fremskridt i Landbruget, at den ikke bør borttages.

Mindretallet er meget betænkeligt ved Udvidelse af den allerede eksisterende Forkøbsret for Staten over for visse Landejendomme, og skal Forkøbsretten gøres almindelig for de Landejendomme, der udbydes i fri Handel, maa der tages en Række Forbehold, ligesom Bestemmelsen maa være af en saadan Karakter, at der i Realiteten kun skal gives Staten et *Forkøbstilbud*.